עיתון־מין גרמני מממן את מיפלגת העבודה - לדברי שימעון פרס, שפירסם בו סודות מדיניים

האמת הערומה

שער הגליון
שבו פורסם מאמרו
של יו"ר מיפלגת העבודה

עסקנים בכירים של מיפלגת־העבודה נראו בשבועות האחרונים כ־שהם מעלעלים בהתרגשות רבה בדפיו של ירחון־מין גרמני. כמה מהם אף העזו ורכשו את עותקי הירחון, שעל שעריו מופיעות נערות חשופות. לכמה מהם, הנמנים על ותיקי תנועת־העבודה, היתה זו חווייה מיוחדת במינה: לראשונה ב־חייהם החזיקו בידיהם כתב־עת מסוג זה.

מה שעניין אותם בירחון־המין הגרמני לא היו התמונות הצבעוניות של היפה־פיות העירומות, שצולמו בתנוחות אירו־טיות מגרות.

עד כמה שהדבר יראה מוזר, אותם עס־קנים חיפשו בכתב־עת זה עירום מסוג אחר, הם חיפשו את האמת הערומה — האמת שבשמועות המהלכות במיסדרונות מרכז מיפלגת־העבודה, ברחוב הירקון בתל־אביב, מאז תחילת חודש יוני השנה.

על פי אותן שמועות הסכים יושב־ראש מיפלגת־העבודה, ראש מיפלגת האופו־זיציה הגדולה ומועמדה לראשות ממשלת־ישראל הבאה, להעניק לירחון־המין ה־גרמני לואי ראיון מקיף וממצה על הק־שרים הצבאיים החשאיים, שבין ישראל וממשלת גרמניה־המערבית. באותו ראיון, כך נלחש מפה לאוזן, חשף שימעון פרס לראשונה כמה מסודות המדינה הכמוסים, שנודעו לו בזמנו, בתוקף תפקידיו, הן כמנהל הכללי של מישרד־הביטחון, בשנים 1955—1959, הן כסגן שר־הביטחון, בשנים 1959—1965, והן כשר־הביטחון בממשלתו של יצחק רבין.

שימעון פרס, נאמר בשמועות, לא עשה זאת מנימוקים אידיאולוגיים דווקא, או אחרי שיקול מעמיק, שבו הגיע למסקנה כי ירחון־המין הגרמני הוא הבמה ההולמת ביותר לפירסום גילויים מסוג זה. הוא עשה זאת פשוט בעבור חופן דולרים, ש־הציעו לו המו"לים של ירחון־המין הגר־מני, תמורת הסכמתו לגלות להם את הידוע לו על הקשרים הצבאיים החשאיים שבין ישראל וגרמניה.

ההקלטה בלישכת פרס

היו רבים במיפלגת־העבודה שהיו מסו־גלים להאמין לשמועות כאלה על פרס, בתקופות שבהן כיהן כסוחר־הנשק הראשי של מדינת־ישראל. אבל היום, אמרו, לא ייתכן שיעשה מעשים כאלה. שימעון פרס של היום איננו מה שהיה פעם. הוא תופר לעצמו את חליפת ראש־הממשלה הבא. לא ייתכן שהוא ייכשל ב־מעשה שטות מעין זה, העלול לסכן את המשך הקאריירה הפוליטית שלו.

לא היתה דרך פשוטה יותר לאמת את השמועות מאשר לחפש את גילוייו של שימעון פרס בין עמודי ירחון־המין הגר־מני. ואומנם בחודשים אוגוסט וספטמבר 1979 הורגשה עליה גדולה בתפוצה של גליונות המהדורה הגרמנית של לואי, המ־יובאים לישראל. עסקני מיפלגת־העבודה פשוט חיפשו את עותקי הירחון, כדי למ־צוא בהם את האישור והאימות לשמועות שהגיעו לאוזניהם.

כמה מהם היו נדהמים ונבוכים. שם, בין ערימות של שדיים חשופים ונערות ה־מציגות את ערוותן בגאווה, נמצאה גם תמונה מסוג אחר: תמונתו של שימעון פרס, לבוש באפודת חאקי צבאית. הת־מונה פיארה שם מאמר שנשא את השם „קלע לדוויד".

לפחות לגבי חלק זה של השמועות לא היה עוד מקום לספק. המאמר היה חתום: מאת שימעון פרס.

לואי הוא ירחון־מיני גרמני ותיק, היוצא לאור יותר מ־15 שנים. ל־מעשה הוא מהווה את השלוחה הגרמנית של הירחון המקורי שנוסד בצרפת בשם זה, ומכאן גם מקור השם הצרפתי (שפי־רושו: לו) של העיתון הגרמני.

לואי הצרפתי הוקם כתשובה לירחוני־מין כמו פלייבוי ופנטהאוז, הגדושים בת־מונות־עירום נועזות אך אסתטיות, לצד ספרות טובה וראיונות עם אישי־ציבור ידועים. המהדורות הגרמנית והאיטלקית של הירחון הן הוצאות עצמאיות, המפר־סמות בדרך כלל את אותן תמונות־עירום, אבל עם חומר מערכתי מקומי.

התדמית האירוטית של עיתונים מסוג זה אינה מפריעה להם לפרסם חומר ספרותי, פרי עטם של מיטב סופרי העולם, ולראיין מנהיגים בעלי שם עולמי. ג'ימי קארטר לא היסס להתראיין עבור הפלייבוי, וגם אריק שרון הלך בדרכו.

לואי אומנם אינו מגיע ברמתו לרמת פלייבוי או פנטהאוז, אבל בעיני הקהל ה־גרמני לפחות הוא עומד בשורה אחת עם המהדורה הגרמנית העצמאית של פלייבוי. אין זו תופעה נדירה, שמנהיגים גרמנים מתראיינים בלואי.

מה שנראה כמעשה תועבה מסמר שיער, בעיני עסקני העבודה הפוריטאנים, הוא דבר מקובל ונפוץ בחברות המתירניות יותר של העולם המערבי. משום כך, מה שנראה פסול בעיני צדקנים במיפלגת־העבודה אינו בהכרח בלתי־לגיטימי מב־חינתו של שימעון פרס. לא האכסניה ש־בחר לפרסם בה את גילוייו היתה צריכה להביכו, אלא השיקולים שהביאו אותו לבחירת אכסניה זו.

כי גילוייו של פרס, הנושאים את כותרת המישנה המגרה והמבטיחה „איך סייעה גרמניה בחשאי לישראל לנצח במילחמו־תיה", לא הופיעו בירחון־המין הגרמני בצורת ראיון, למרות שהוענקו כראיון. המאמר, שהתפרסם בשני המשכים, בגיל־יונות אוגוסט וספטמבר של לואי, לא נכתב בידי פרס, למרות שהוא חתום בשמו.

שימעון פרס הכתיב אותו למיקרופון, ב־פגישה שהתקיימה בלישכתו, ב־4 ביוני השנה, עם מו"ל הירחון הגרמני, היינץ ואן נויהויז, שהגיע לשם כך לישראל. ב־פגישה, שנמשכה ארבע שעות, שאל נויהויז רק שאלה אחת:

„ישראל ניצחה במילחמותיה בעזרתם של הגרמנים ובעזרת נשק גרמני. והגרמני הראשון שסייע לה בכך היה פראנץ יוזף שטראוס. אתה עצמך, מר פרס, כמנכ"ל מישרד־הביטחון הישראלי וכמקורבו של דויד בן־גוריון, יצרת את הקשרים האלה ודאגת לכך שהם ישארו בגדר סוד עד עצם היום הזה. כעת הצהרת שאתה מוכן לחשוף את הסוד הזה. אנחנו מוכנים לשמוע."

כל השאר, שהתפרסם בשני חלקי ה־מאמר, הוא מונולוג ארוך של שימעון פרס, שמשום מה אינו מתייחס למה שנאמר בשאלת הפתיחה, כאילו הגרמנים הם שעזרו לישראל לנצח במילחמותיה, וכאילו הקשרים הצבאיים והביטחוניים שבין ישראל וגרמניה נשארו בחזקת סוד עד עצם היום הזה. אבל אלה הן נקודות מישניות.

הנקודה העיקרית היא: מדוע לא סיפר שימעון פרס את מה שסיפר ללואי במיס־גרת של ראיון — שאלות ותשובות —

שימעון פרס: „איך עזרו הגרמנים בחשאי לישראל לנצח במילחמותיה!"

EINE SCHLEUDER FÜR DAVID

Wie die Deutschen den Israelis heimlich halfen, ihre Kriege zu gewinnen

von Shimon Peres

Shimon Peres blickte bereits auf eine lange politische Laufbahn zurück, als er 1974 Verteidigungsminister wurde. Der mit seinem politischen Eltern 1934 in [illegible] 18jähriger Generalsekretär der israelischen Gewerkschaftsjugend. Ab 1946 kaufte er mehr oder weniger heimlich Waffen für Israel in aller Welt, erst im Auftrag der Untergrundbewegung Haganah, später als engster Mitarbeiter Ben Gurions im Verteidigungsministerium, dessen Generaldirektor er von 1959 bis 1965 war. Heute ist Peres Vorsitzender der oppositionellen Arbeiterpartei.

LUI: Israel hat seine Kriege mit deutscher Hilfe gewonnen. Und auch mit deutschen Waffen. Und der erste Deutsche, der dabei geholfen hatte, war Franz Josef Strauß. Sie selbst, Herr Peres, haben als General-

[illegible] kann ich die Wahrheit [illegible] so [illegible] Hervorragende, spektakuläre Ereignisse [illegible] jahrhundertelanger Entwicklungen. Als Christus vor knapp 2000 Jahren lebte, bestand die damalige Welt des römischen Imperiums aus 44 Millionen Menschen, Vier Millionen davon waren [illegible]

der, die in den Vereinten Nationen für die Errichtung des jüdischen Staates gestimmt hatten, waren ohne Ausnahme gegen Waffenlieferungen in diesen neuen Staat. Es gab ein Waffenembargo, das gegen Israel ausgesprochen wurde. Und es haben sich alle daran gehalten. Ben Gurions dringlichstes Ziel war, dieses Embargo zu durchbrechen, weil der

כותרת המאמר

קלע לדויד, כך הוכתר המאמר שנכתב מפיו של שימעון פרס בירחון־המין הגרמני לואי. השם זהה לשם הספר שהוציא בשעתו פרס בארץ, ושבו תיאר את תקופת פעילותו כסוכן־רכש. כותרת המישנה של המאמר: „איך עזרו הגרמנים בחשאי לישראל לנצח במילחמותיה!"